

Til Kapitel 2.

Medens den hidtil gældende Pensionslovgivning aldeles overvejende var forskellig henholdsvis for kongelige Embedsmænd og for de i Statens Tjeneste ansatte Bestillingsmænd, idet der kun for Statsbanerne og for Telegrafvæsenet — bortset fra Undtagelsesbestemmelser for enkelte af de højeste Embedsmænd — var fastsat ensartede Pensionsbestemmelser for kongelig udnævnte og for andre Tjenestemænd, tilsigter nærværende Forslag at faa fastsat ensartede Pensioneringsbestemmelser for alle statsansatte, jfr. Forslagets § 48, 1. Stykke. Af Hensyn til Bekostningen har man ikke ment at kunne foreslaa en Ordning, hvorved de for de kongelige Embedsmænd hidtil gældende Regler uforandrede overføres paa Bestillingsmændene, hvorimod man ved Bestemmelsen om, at Pensionsretten i intet Tilfælde skal indtræde før end ved det 30. Leveaar, jfr. § 54, i Forening med den sammesteds angivne, i Forhold til den ældre Lovgivning ændrede Skala for Beregningen af Egenpensionen mener at have fundet en Ordning, som uden at medføre nogen overdreven Merudgift for Statskassen og uden i Almindelighed at stille de kongelige Embedsmænd væsentlig ringere frembyder en saavel for alle ansatte ved Statsbanerne og ved Telegrafvæsenet som for andetsteds ansatte Bestillingsmænd tilfredsstillende Ordning. Hvad angaar Enker efter Tjenestemændene har man ikke anset de hidtil gældende Bestemmelser om Tjenestemænds Forpligtelse til at sikre disse Overlevelsesrenter hensigtssvarende. Man foreslaar derfor disse Bestemmelser ophævede og erstattede ved en Forhøjelse af Enkepensionerne. Staten vil ved en saadan Ordning spares for en omfangsrig Bogføring og Kontrol med Enkeforsørgelsespligten. Ved den foreslaaede Ordning vil man paa en formentlig meget naturlig Maade opnaa at kunne byde den gifte Tjenestemand en Begunstigelse forud for den ugifte. Medens Tjenestemændene, som anført, efter Forslaget fritages for særlige

Udgifter til Enkeforsørgelse, anser man det for rigtigt — i Lighed med den bl. a. ved Statsbanerne hidtil gældende Ordning — at paalægge enhver Tjenestemand Pligt til at bidrage til Dækning af Udgifterne ved Pensionering af ham selv og eventuel hans Enke og Børn. Bidraget foreslaar man fastsat til $2\frac{1}{2}$ pCt. af Tjenestemændenes Lønningsindtægt. I Modsætning til, hvad der hidtil har været gældende for Statsbanernes Personale, foreslaar man, at disse Bidrag ingensinde ved Tjenestemandens Afsked eller Død kan kræves udbetalt, selv om der ingen Pension bliver at udrede. Bestemmelserne herom findes optagne i § 49, 2. Stykke.

Pensionsbestemmelser for Ministre har man henført til et særligt Afsnit (B), dels fordi forskellige Bestemmelser i Forslaget (30 Aars Alder for Pensionsrettens Indtræden, Pligten til at indgive Begæring om Afsked ved 70 Aars Alder m. m.) ikke synes anvendelige med Hensyn til Ministre, dels fordi det kan omtvistet, hvorvidt Ministrene falder ind under det almindelige Stats-Tjenestemandsbegreb, som i § 48 bestemt.

Ved Udarbejdelsen af Lovforslaget er man iøvrigt i saa stort Omfang, som det er fundet ønskeligt, blevet staaende paa de ældre Pensionsloves Grund, navnlig Bestemmelserne i Pensionslovene af 5. Januar 1851 og af 24. Februar 1858.

Med Hensyn til Forslagets enkelte Bestemmelser skal iøvrigt bemærkes:

Til § 48.

Forslaget omfatter — foruden de ved Rigsdagen og de i Paragraffen nævnte Stiftelser ansatte — alle, der mod Lønning varigt (som Livsgerning) er ansatte i Statens Tjeneste, og som omfattede af det almindelige Tjenestemandsbegreb staar i det for Tjenestemændene særegne Pligforhold til Staten og nyder den for disse særlige Beskyttelse, men derimod ikke dem, som beklæder Hverv, der ikke er be-